

И все така над мене стой,
скръбта ми да се губи,
че ти си блян последен мой,
за пръв път ний се любим.»

Хиперион видя оттам
лицата им във негa;
прегърнал я бе той едва,
в обятия тя взе го.

Ръмят сребристи цветове
и сладостно ухаят
над златните коси на две
дечица във омая.

Опянена от любов,
нагоре тя поглежда.
Хиперион щом вижда, с зов
желания нарежда.

—«О, благ Хиперион, слезни,
в гората тук дойди ми,
ти по лъча си се спусни,
щастливи озари ни!»

Той както някога трепти
над дебрите, горите,
водач на модри самоти
на бездните, вълните.

Ала не пада той завчас
из висини в морето:
—«Дали е друг, или съм аз
за теб не е ли все то?»

Все търсите щастлив живот
в кръга ви земен тесен.
А аз съм в моя небосвод
безсмъртен, нетелесен!»

Превел ПИРИН БОЯДЖИЕВ

ХИПЕРИОН

Живяла в стари времена,
в приморски край прекрасен,
от царски род велик една
мома — звездица ясна.

Била е в бащини дворци
най лична и честита,
тъй както дева сред светци
— луната сред звездите.

Под сводове от мрямор бял
тя се отправя в мрака
към ъгъла, дето изгрял
Хиперион я чака.

И гледа как сияе той
над морската безбрежност
и черни кораби безброй
по светъл път повежда.

И виждайки го ден след ден
тя в обич закопее,
а той е все по-запленен
от ден на ден по нея.

Чело опряла на ръка
и впила взор в небето,
една небивала тъй
изпълня и сърцето.

А как сияе той в нощта
над замъка просторен,
когато се покаже тя
в прозореца отворен.

И стъпка в стъпка я следи,
във стаята и грее,
пламтяща мрежа от звезди
плете около нея.

А щом в среднощния покой
си легне тя в леглото,
притваря миглите и той
и я приспива кротко.

От огледалото светлик
гръдта и нежно гали,
извития към него лик,
очите и заспали.

Унесена го гледа тя,
той от стъклото грее,
преследва я дори в съна
и там да бъде с нея.

А тя в съня си му шепти
и тихичко го моли:
—«О, царю на нощта ми, ти,
защо не слезнеш доле?»

Слезни от своите висини
Ела примен любими
във стаята ми проникни
живота озари ми.

Той слушаше я пламнал цял
трептеше на небето
и като мълния слетял
се хвърли във морето.